

Maade rammer de Enkelte i samme Forhold, som de ved Benyttelse af Veien bidrage til Udgiften derved, og er ikke unaturlig i et Tilfælde som det foreliggende, hvor Veindgiften i en ualmindelig Grad forøges ved det Slid, der bevirkes ved Beboerne af andre Amtet. — Dernæst har Udvalget foreslaaet, at Hovedlandveistrækningen fra store Vibenshuus til Grændsen mellem Byen og Amtet, istedetfor efter Udkastet (B. § 5) at falde Amtet til Last, skal gaae over til Kjøbenhavns Commune, paa hvis Grund den ligger. Denne Forandring er i sig saa naturlig, at den vistnok ingen Begrundelse behøver; men den vil som Consequents drage med sig, at den ved store Vibenshuus, altsaa paa Byens Grund, anbragte Bom, hvis Indtægter efter Udkastet skulle indflyde i Amtets Kasse, maa flyttes ud paa Amtets Grund (Nr. 16 og 11 ad B. § 5 og § 3). Den Formindstelse, her ved lides i Bomindtægten, vil imidlertid blive saa ubetydelig, at den langtfra vil staae i Forhold til den Besparelse, som det omhandlede Veistykkets Afgang vil medføre. — Fremdeles vil der indtræde en iøvrigt ubetydelig Lettelse ved Tømmerpladsveiens Overgang til Kjøbenhavns Commune (Nr. 13). — Endelig have nogle af Udvalgets Medlemmer meent, at de i B. § 4 nævnte 4 Veie, hvoraf i alt Fald de tre ligefrem ere at betragte som Gader, bør gaae over til Sognecommunen, Frederiksbergs, Forsorg (Nr. 15 ad B § 4). Naar Udvalgets øvrige Medlemmer ikke have sluttet sig til denne Indstilling, er det ikke, fordi de ikke erkjende Vægten af den ansøgte Betragning — hvorved dog maa bemærkes, at disse Veie særdeles meget benyttes til at udsaae Passagen af Frederiksberg Balle, og saaledes for en stor Deel netop træde i Hovedlandveienes Sted —, men deels frygte nogle af dem for, at Frederiksberg Commune, der nylig uden Bederlag har maattet overtage Allee-gade og Pilealleen i en yderst slet Tilstand, vil blive usforholdsmæssig bebyrdet ved ogsaa at faae de nævnte 4 Veie, hvis Vedligeholdelse efter Gjennemsnit af 10 Aar koster omtrent 3,400 Rd. aarlig, deels er der jo selv uden en saadan Bestemmelse ved Udkastets A § 2, sidste Stykke, aabnet Udgang for Amtet med Indenrigsministeriets Samtykke til at træffe en saadan Foranstaltning, naar den maatte vise sig

uødvendig, og der vil da maaffee kunne træffes en for begge Parter lempeligere Ordning, saasom at Amtet afholdt en Deel af Udgiften. — Hvor stor Besparelse der ved disse Foranstaltninger vil skaffes Amtet, er det selvfølgelig ikke muligt endog blot tilnærmelsesviis at angive, men man har dog Grund til at antage, at Byrden vil kunne nedbringes saameget, at den paatænkte Forandring uden alt for stor Betænkelse kan indtræde ogsaa for dette Amt.

Foraaavdi imidlertid de ovenansførte Betragninger ikke skulde findes at indeholde tilstrækkelig Beroligelse med Hensyn til de tvende Amters fremtidige Stilling, skjønnes der ikke at være Andet at gjøre end at lade den hele Foranstaltning hvile. At der ikke kan være Tale om at lade Staten beholde Hovedlandveiene i de to Amtet, medens de iøvrigt gik over til Amtet, er indlysende. Men det forekommer Udvalgets overveienende Fleertal ikke mindre klart, at Staten ikke kan indlade sig paa en saadan Ordning, at Amtsrådene fik Bestyrelsen af Veiene, medens Staten afholdt en Dvotadeel af Udgiften, eller selv en Dvotadeel af hvad Udgiften maatte overstige et vist Beløb, som det derhos vilde være overmaade vanskeligt at fixere paa en fornuftig Maade. Og naar det, som oven antydet, i Hedselskabets Andragende er foreslaaet at optage i Lovens Bestemmelser om, at Staten skal komme trængende Egne til Hjælp — Bestemmelser, der iøvrigt neppe vilde kunne faae Anvendelse paa det ene af de meest bebyrdede Amtet —, skjønner Udvalget ikke, at Saadant vil være uødvendigt eller hensigtsmæssigt. Foraaavdi Hedselskabets Andragende især har for Die at lette ved Udvikling af Veiforbindelserne, findes paa en virksom Maade at kunne fremmes ved Statens Bistand, og ikke uden denne, tør det sikkert paaregnes, at der ved Finantslovene vil blive bevilget Midler dertil, selv uden at Bestemmelser derom findes i nærværende Lov.

Tre af Udvalgets Medlemmer (Andersen, Madsen og Nielsen) have vel ikke fuldkomment kunnet dele de øvrige Medlemmers Ansuelser om det Mislige i at lade Staten bidrage en Dvotadeel af Veindgifterne, men have dog ikke